

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3318/2022. (VI. 30.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. számú ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.156/2019/16. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, C) cikk (1) bekezdésének, L) cikk (1) bekezdésének, 25. cikkének, I. cikk (1) és (3) bekezdéseinek, VI. cikk (1) bekezdésének, XV. cikk (1)–(3) és (5) bekezdéseinek, XX. cikkének, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelme miatt.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy az Alkotmánybíróság rendelkezésére álló dokumentumok alapján a következőképpen foglalható össze. Az indítványozó és volt házastársa között a Budai Központi Kerületi Bíróság (a továbbiakban: BKKB) előtt bontóper volt folyamatban, amelynek során a bíróság végzéssel – ideiglenes intézkedésként – rendezte az indítványozó és a közös gyermek közötti kapcsolattartást, emellett a gyermek tartózkodási helyét a bontóper jogerős befejezéséig az édesanya mindenkori tartózkodási helyén jelölte ki. Az indítványozó 2017 nyarán a gyermeket az édesanyától átvette, de a végzésben foglaltak ellenére nem vitte vissza egy hét elteltével, a családgondozó megkeresésére úgy nyilatkozott, hogy nem is fogja a gyermeket kiadni. Az édesanya ezt követően rendőri intézkedést kezdeményezett, amellyel egy időben a családsegítő szolgálat családgondozója a gyermek veszélyeztetettségének okán jelzéssel élt a gyámhatóság és a rendőrség felé is. A BKKB ezt követően végzéssel hivatalból megváltoztatta a kapcsolattartás rendjét és kötelezte az indítványozót, hogy azonnali hatállyal adja át a gyermeket a rendőrségnek. Mivel ez nem történt meg, az indítványozó ellen – az édesanya büntetőfeljelentése alapján – kiskorú veszélyeztetésének büntette és kiskorú elhelyezése megváltoztatása vétsége miatt büntetőeljárás indult, amelynek során a rendőrség – az elviteltől számítva hónapokkal később – megtalálta a gyermeket és átadta az édesanyának.
- [3] Az indítványozó ezt követően személyiségi jog megsértése iránt indított pert a BKKB ellen, állította, hogy a bíróság a bontóperben megsértette a családi élet és lelki egészséghez fűződő személyiségi jogát, azzal, hogy kötelezte arra, hogy haladéktalanul adja át a gyermeket az édesanyának. Az ügyben első fokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) 10.P.20.262/2019/3. számú ítéletében megállapította, hogy a BKKB megsértette az indítványozó családhoz és lelki egészséghez fűződő személyiségi jogát kettős okból, egyrészt ugyanis késedelmesen intézkedett az indítványozó időszakos kapcsolattartás iránti kérelméről; másrészt rendőrségi eljárásnak „tette ki” az indítványozót. A Fővárosi Ítéltábla (a továbbiakban: másodfokú bíróság) jelen indítvánnyal támadott 17.Pf.21.156/2019/16. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta. Ítéletének indokolása szerint a BKKB eljárási cselekményei személyiségi jogsértést nem valósítottak meg. „Az ügyintézés késedelme, más eljárás szabálysértése, téves vagy az ügyfél által annak tartott jogértelmezése önmagában személyiségi jogsértés megállapítására általában nem ad alapot” szól a másodfokú bíróság indokolása (lásd a 17.Pf.21.156/2019/16. számú ítélet [47] bekezdését). A másodfokú bíróság értelmezésében a gyermek és a szülő kapcsolattartáshoz való joga nem része a személyiségi jognak, a „családi viták rendezésének nem megfelelő eszköze a személyiségi jogok érvényesítése” (lásd a 17.Pf.21.156/2019/16. számú ítélet [51] bekezdését). A másodfokú bíróság értelmezésében „[a] különélő szülő és a gyermek közötti kapcsolattartásra vonatkozó szabályok megsértése esetén – többlételemű állami elemek fennállta mellett – a személyiségi jogi sérelem is megvalósulhat” de a „gyermek és a szülő kapcsolattartáshoz való jogának személyiségi jogként való elfogadása a jogrendszer szükségtelen megkettőződéséhez vezetne” (lásd a 17.Pf.21.156/2019/16. számú

ítélet [51] bekezdését). Arra is kitért a másodfokú bíróság, hogy a rendőrségi eljárás az alapügyben nem a BKKB kezdeményezésére indult, a büntető feljelentést a gyermek édesanyja tette. Nyomatékosan utalt ezzel összefüggésben arra is, hogy a gyermekvédelmi rendszerhez kapcsolódó feladatok ellátása a rendőrség és a bíróság kötelezettsége is egyaránt, nem tekintette tehát jogalap nélkülinek, hogy a BKKB az ügyben eljáró rendőri szervet együttműködésre kérte (lásd a 17.Pf.21.156/2019/16. számú ítélet [58] bekezdését).

- [4] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria az indítvánnyal támadott Pfv.III.21.272/2020/4. számú ítéletével a másodfokú bíróság jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. Ítéletének indokolása szerint a másodfokú bíróság döntésére nem hatott ki, hogy a kapcsolattartáshoz fűződő jogot nem tekintette személyiségi jognak, „részletesen, mindenre kiterjedő, alapos vizsgálat, és a releváns bizonyítékok, peradatok súlyozott mérlegelése eredményeképpen” hozta meg döntését (lásd a Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. számú ítéletének [65] bekezdését). A Kúria tehát a másodfokú bíróság döntését nem találta jogsértőnek.
- [5] Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában számos alaptörvényi rendelkezés megjelölése mellett főként a másodfokú bíróság és a Kúria azon jogértelemezését vitatta, amely szerint a gyermek és a szülő közötti kapcsolattartási jog nem minősül közvetlenül személyiségi jognak. Az indítvány szerint az eljáró bíróságok „a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) bekezdése által deklarált családhoz fűződő személyiségi jogot” tévesen értelmezték, ezzel az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének és L) cikk (1) bekezdésének sérelmét okozták. Ezen alaptörvényi rendelkezések sérelmét okozta továbbá az a bírói jogértelemezés is, amely szerint a perbeli jogvita szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a BKKB a kapcsolattartásra vonatkozó ideiglenes intézkedés hivatalból történő megváltoztatását megelőzően nem várta meg az indítványozó nyilatkozatát. Az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdései sérelmét okozta az indítvány szerint, hogy a „bíróság előtt biológiai neme okán nem egyenlő elbánásban részesült”.
- [6] Az indítványozó szerint az alapperben (bontóperben) eljáró BKKB túllépett hatáskörén amikor az általa meghozott ideiglenes intézkedés végrehajtására utasította a rendőrséget, ezzel az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, C) cikk (1) bekezdésének, 25. cikk (1)–(2) bekezdéseinek, valamint XX. cikkének sérelmét okozta.
- [7] Az indítványozó szerint végül az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésének a sérelme azért következett be, mert nem védelmezték a családhoz fűződő jogát, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése sérelmét okozta továbbá, hogy e jogát „nem a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozták, amikor tőle a gyermeket elvették, és kapcsolattartást meghatározatlan ideig csak felügyelt módon és telefonon engedélyezték”.
- [8] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenképp azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [9] 2.1. A Kúria ítéletét a jogi képviselő 2021. augusztus 19-én vette kézhez, a panaszt pedig 2021. október 15-én érkezett a Budapest Környéki Törvényszék. A panaszt ennek alapján az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtották be. Az indítványozó a főtítkári hiánypótlásra is a törvényi határidő betartásával válaszolt, mivel azt 2021. december 21-én vette kézhez, és hiánypótlását 2022. január 22-én elektronikus úton nyújtotta be.
- [10] A kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott végzéssel lezárt eljárásban alperes volt – fennáll, és Alaptörvényben biztosított jogok sérelmét állítja.
- [11] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek – az alábbiak miatt – csak részben tesz eleget. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény I. cikkére vonatkozó gyakorlata értelmében „az Alaptörvény vonatkozó rendelkezései az állam kötelezettségeit határozzák meg az alapjogok védelme és biztosítása érdekében, így közvetlenül ezen rendelkezések vonatkozásában sincs helye alkotmányjogi panaszoknak” [3231/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [8]; 3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [32]; 3002/2020. (II. 4.) AB határozat, Indokolás [22]]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint továbbá a B) cikk (1) bekezdésére csak két kivételes esetben lehet alkotmányjogi panaszt alapítani, akkor, ha az indítványozó a visszaható hatályú jogalkotás vagy jogalkalmazás tilalmának megsértésére, illetve a felkészülési idő hiányára hivatkozik [lásd legutóbb például: 3334/2020. (VIII. 5.) AB végzés, Indokolás [15]]. Jelen ügyben az indítványozó a B) cikk (1) bekezdése vonatkozásában nem erre hivatkozott.

- [12] Az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdése az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint szintén nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot, ezért arra alkotmányjogi panasz nem alapítható {lásd legutóbb például: 3002/2020. (II. 4.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az Alaptörvény indítványozó által hivatkozott L) cikk (1) bekezdése és a 25. cikke sem minősülnek az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának {az Alaptörvény L) cikk (1) bekezdése vonatkozásában lásd: 25/2019. (VII. 23.) AB határozat, Indokolás [25]; az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése vonatkozásában vesd össze: 3334/2019. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [96]; 3198/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [8]}.
- [13] Végül Az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése pedig az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából szintén nem minősül az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának, ugyanis az államot terhelő alkotmányos kötelezettségként írja elő a családok, a gyermekek, a nők, az idősek és a fogyatékkal élők külön intézkedésekkel történő védelmét {lásd: 3082/2018. (III. 5.) AB végzés, Indokolás [20]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése anélkül, hogy meghatározott jogosultságot biztosítana, az ott megjelölt személyi kört (a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket) kedvezményben részesítő jogszabályok megalkotásának kötelezettségét írja elő {lásd például: 1/2018. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [21]}. Ennek megfelelően a fenti rendelkezésekre vonatkozó indítvány nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerinti követelményt.
- [14] 2.3. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti: a) tartalmazza azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét (az indítványozó úgy véli, hogy a személyiségi jogi jogsérelmet alaptörvény-sértő módon nem állapította meg a bíróság a BKKB eljárása kapcsán); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést (a Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. számú ítélete); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése]; e) indokolást arra nézve, hogy a támadott ítélet miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével; valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a bírói döntés alaptörvény-ellenességét és azt – az első- és másodfokú bírósági döntésre is kiterjedő hatállyal – semmisítse meg.
- [15] Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés alapján az indítványnak – többek között – indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel [e) pont]. Az Alkotmánybíróság által vizsgálható alkotmányossági kérdés [Abtv. 52. § (2) bekezdés] meghatározásához szükséges tehát, hogy az indítványozó az Alaptörvény megsérteni vélt rendelkezésének alkotmányos tartalma és a támadott bírói döntés között szerinte fennálló ellentétet alkotmányjogilag is értékelhető érvekkel alátámassza.
- [16] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Alaptörvény XV. cikk (1)–(3) bekezdéseinek, XX. cikkének, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére vonatkozó kifejezett indokolást nem adott elő, a felsorolt alapjogok alkotmányos tartalmára az indítványozó nem hivatkozott, és nem is volt figyelemmel. Ilyen irányú indokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írt követelményének, és annak elbírálására nincs lehetőség {lásd hasonlóan: 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}.
- [17] 2.4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [18] Az Abtv. 29. §-ában írt első feltételt illetően az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése tartalmát érintően [lásd például: 3067/2021. (II. 24.) AB határozat (a továbbiakban: Abh.), 3214/2020. (VI. 19.) AB határozat és 3046/2019. (III. 14.) AB határozat]. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének alkotmányos tartalmát az Alkotmánybíróság az Abh.-ban az alábbiak szerint átfogóan értelmezte, kapcsolattartás végrehajtása tárgyában született bírói döntés alkotmányossági vizsgálata során: „A gyermeknek a különélő szülőjével való kapcsolata természetszerűleg különbözik a vele egy háztartásban együtt élő szülővel fennálló kapcsolatától, hiszen a különélő szülő időszakosan vesz részt a gyermek gondozásában, és nem ő hozza meg a napi nevelési döntéseket. Amint azonban a szülő-gyermek viszony sem korlátozódik a gyermekkel egy háztartásban élő szülőre – a szülői státuszt nem szünteti meg a szülők életközösségének a megszűnése –, úgy a »családi élet« sem feltétlenül a gyermek napi gondozását jelenti csupán. Alkotmányjogi értelemben a gyermek és a különélő szülő kapcsolata is – a konkrét körülményektől függően, mindaddig, amíg a helyzetéből adódó sajátos módon a szülői funkciókat betölti

- a különélő szülő – a családi élet fogalma alá esik, és védelemben részesül” (Abh., Indokolás [21]). A jelen ügyben eljáró bíróságok jogértelemezésük révén nem lehetetlenítették el a különélő szülő és a gyermek közötti kapcsolattartást, azt a bíróság által meghatározott jogszerű mederbe terelték vissza, vagyis a bontóperben eljáró BKKB alapvetően a kapcsolattartásra vonatkozó bírói döntés végrehajtása céljából tett intézkedéseket.
- [19] Jelen alkotmányjogi panasz az Alkotmánybíróság – fent idézett – eddigi gyakorlatához képest nem vetett fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [20] A második – a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó – feltételt érintően az Alkotmánybíróság a következőkre mutat rá. Megállapítható, hogy a támadott bírósági döntések azt vizsgálták, hogy a BKKB késedelme, illetve eljárása miatt sérült-e az indítványozó személyiségi joga. Az ítéletek a családtagok közötti kapcsolattartás kérdését nem döntötték el, azt nem is érintették. Azt bírálták el, hogy a BKKB vitatott eljárási cselekményei személyiségi jogsértést megvalósítottak-e. Jelen ügyben az Alkotmánybíróság értelmezésében az indítvány e körben a támadott ítéletek törvényességi felülbírálatára vonatkozik. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság a következőkre utal: a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja (erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]). Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíró« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [21] Az indítványozó elsődlegesen azt sérelmezte, hogy az ügyében a másodfokú bíróság és a Kúria az elsőfokú bíróság döntésével ellentétben, eltérő jogi álláspontra helyezkedett, és a kapcsolattartási jogot nem tekintette személyiségi jog körébe tartozónak. Az ügyben eljáró másodfokú bíróság és a Kúria is kitért indokolásában arra, hogy döntését nem erre a megállapításra alapította (vö. a Kúria Pfv.III.21.272/2020/4. számú ítéletének [57] bekezdése), hanem bizonyítékok alapján azt vizsgálta, hogy a bontóperbeli eljárási cselekmények megvalósították-e az indítványozó személyiségi jogának sérelmét. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy – fenti gyakorlatát alapul véve – az alkotmányosági vizsgálat nem vonatkozhat a perben eljáró bíróságok jogértelmezésével összefüggő törvényességi kérdések felülvizsgálatára. Mind a másodfokú bíróság, mind a Kúria döntésében tételesen adott számot az általa lefolytatott törvényességi vizsgálat során tett megállapításairól, végkövetkeztéseiről, az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének és annak jogrendszerre gyakorolt hatását is elemezve.
- [22] Utal továbbá az Alkotmánybíróság az eddigi, személyiségi jogi pereket követően benyújtott, az Alaptörvény VI. cikk sérelmét állító alkotmányjogi panaszok elbírálásával összefüggő gyakorlatára is. Eszerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességének kételye nem merült fel, hiszen: a támadott kúriai ítélet kése delmes ügyintézés által okozott személyiségi jogi jogsértés és sérelemdíj iránt indított perben született. Ezzel kapcsolatban a „családi szálak szétszakadására” vonatkozó indítványozói érvelés nem értelmezhető, hiszen a Kúria ítélete nem a családtagok közötti kapcsolattartás kérdésében született, azt nem döntötte el. Következésképpen az ítélettel összefüggésben a magán- és családi élethez való jog mint alapjog [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés] sérelmének lehetőségét felvető aggály nem merül fel {3203/2021. (V. 19.) AB végzés, Indokolás [14] és 3444/2021. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [9]}.
- [23] Jelen ügyre vetítve a gyermekkel való – a bírói döntésben meghatározott – kapcsolattartás milyenségére hivatkozó indítványozói érv a személyiségi jogsérelem tárgyában született bírói döntésekkel összefüggésben nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség esetét.
- [24] Mindezek alapján az indítványba foglaltak a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét sem vetik fel.

- [25] Összefoglalva: az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésével összefüggésben alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni, és amely ezért az indítvány érdemi vizsgálatát indokolná.
- [26] 3. A fentiek szerint az alkotmányjogi panasz részben nem teljesíti az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontjában, 52. § (1b) bekezdés e) pontjában, valamint a 29. §-ában írt befogadási kritériumokat, ezért azt az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1)–(3) bekezdése alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) és h) pontjai alapján visszautasította.

Budapest, 2022. június 21.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/4008/2021.

